

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. ve věci žalobce: **O. S.**, bytem B., P., zastoupen JUDr. PhDr. Oldřichem Choděrou, advokátem, se sídlem Jugoslávská 12, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2014, č. j. 135835/2014/KUSK, o dodatečné povolení stavby,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2014, č. j. 135835/2014/KUSK, **se zrušuje** a věc se **vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku **15.342,- Kč**, k rukám jeho právního zástupce JUDr. PhDr. Oldřicha Choděry, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou zdejšímu soudu se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, odboru výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), ze dne 16. 5. 2014, č. j. OVÚP - 19825/2013/Vo, jímž byla J. S. a M. S. (dále jen „stavebníci“) dodatečně povolena stavba - přístavba a stavební úpravy zahrádkářské chaty, žumpa, včetně přípojky (dále jen „stavba“), na pozemcích st. p. č. , parc. č. , , v katastrálním území Řadič.

Žalobce předně namítl, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které uvedl ve svém podání ze dne 3. 6. 2014 označeném jako

odůvodnění odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, Odbor výstavby a územního plánování, ze dne 16. 5. 2014, č. j. OVÚP - 19825/2013/Vo.

Dále uvedl, že v průběhu řady let trvajícího řízení o odstranění stavby, příp. o dodatečném povolení stavby, žalobce, příp. jeho právní předchůdci podali celou řadu námitek proti postupu stavebníků, kteří realizovali stavbu bez toho, že by bylo předtím vydáno stavební povolení, resp. bylo vydáno stavební povolení na stavbu, jejíž rozsah byl výrazně menší, zejména došlo téměř ke ztrojnásobení plochy přístavby oproti původně povolené stavbě. Namítl, že stavba byla realizována ve vzdálenosti menší, než je stanovena Vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „Vyhláška“). Vzhledem k tomu, že jak stavba stavebníků, tak i stavba žalobce mají charakter stavby pro rodinnou rekreaci podle ustanovení § 25 odst. 3 Vyhlášky, vytvářejí-li mezi sebou volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 10 m. Vyhláška podle § 26 připouští výjimku z tohoto ustanovení za podmínek uvedených v § 169 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů. Podle odst. 2 tohoto ustanovení výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu, odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Žalobce argumentoval, že v daném případě zákonné podmínky pro povolení výjimky splněny nebyly. Je třeba přihlídnout k tomu, že pokud obecně závazný předpis (§ 25 odst. 3 Vyhlášky) stanovil vzdálenost mezi stavbami pro rodinnou rekreaci na minimálně 10 m, nepochybně měl k tomu závažný důvod. Při stanovení této vzdálenosti bylo zjevně přihlídnuto k tomu, že pokud objekt rodinné rekreace má skutečně sloužit stanovenému účelu, není myslitelné, aby jednotlivé objekty byly umísťovány blízko vedle sebe, neboť jinak by se charakter zástavby blížil charakteru zástavby městské. V této souvislosti žalobce upozornil na to, že mezi rodinnými domy nesmí být vzdálenost menší než 7 m. Je zřejmé, že vyhláška zohledňovala právě rozdíl mezi účelem bydlení v rodinných domech a využívání objektů určených pro rodinnou rekreaci, když u objektů pro rodinnou rekreaci důvodně stanovila přísnější podmínky. Pokud tedy stavební úřad udělil výjimku a rozhodl o dodatečném povolení stavby při vzdálenosti kratší, v podstatě setřel rozdíl mezi rodinnými domy a objekty určenými pro rodinnou rekreaci. Třebaže Vyhláška, resp. stavební zákon připouštějí udělení této výjimky, z textu zákona je pak zcela jednoznačně zřejmé, že se tak musí stát v odůvodněných případech. Již z textu zákona je zřejmé, že pokud se má jednat skutečně jen o výjimku, mělo by být její povolení uděleno jen ve výjimečných případech hodných zvláštního zřetele. Tak tomu podle žalobcova názoru v daném případě rozhodně není, přičemž správní orgány nepřihlédly dostatečně ke všem okolnostem daného případu.

Rovněž namítl, že za nepřesnou je třeba považovat i úvahu obou správních orgánů o tom, že nedojde ke zhoršení situace žalobce, neboť vzdálenost mezi žalobcovou krytou terasou a objektem stavebníků je 4,74 m a předmětná přístavba je situována v odstupové vzdálenosti 4,89 m, tj. o 15 cm dále než je stávající chata. Správní orgány však v daném případě přehlédly tu významnou skutečnost, že původní objekt, postavený na pozemku č. nestál přímo proti žalobcovu objektu, takže prodloužené přímky bočních zdí obou objektů se v prostoru mezi nimi neprotínaly. Oproti původnímu stavu v důsledku realizace přístavby došlo právě k zásadní změně, neboť přístavba již stojí přímo proti stavbě žalobce, a bezprostředně tak proto ve značném rozsahu zasahuje zejména do světelných podmínek v daném prostoru, přičemž nepochybně tím narušuje předpisy o proslunění prostoru, které jsou

samozřejmě významné z hlediska nejen obecné kultury bydlení, ale samozřejmě i z hlediska ochrany zdraví obyvatel.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce soudu, aby zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že výjimku lze povolit v případě, že se tím neohrozí bezpečnost, ochrana života a zdraví osob, sousední pozemky nebo stavby a že i při řešení výjimky bude dosaženo účelu sledovaného Vyhláškou. Stavební úřad posoudil odůvodněnost žádosti především z hledisek urbanistických, architektonických, územně technických a stavebně technických. Přístavba zahrádkářské chaty, postavená v rozporu se stavebním povolením, na kterou bylo vedeno řízení dle ustanovení § 88 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), nebyla shledána v rozporu s územním plánem obce Řadič. Rozhodnutí o výjimce bylo dílčím rozhodnutím, které bylo jedním ze závazných podkladů pro vydání konečného rozhodnutí v merituu věci.

K námitce omezení výhledu uvedl, že nejmenší odstupová vzdálenost mezi stávající zahrádkářskou chatou na pozemku parcelní číslo st. v katastrálním území Řadič a zahrádkářskou chatou na pozemku parcelní číslo st. v katastrálním území Řadič byla 4,66 m. Projednávaná odstupová vzdálenost mezi výše uvedenými stavbami byla 4,79 m. Žalovaný uvedl, že nedochází k výraznému omezení v užívání zahrádkářské chaty č. ev. na pozemku parcelní číslo st. v katastrálním území Řadič. Směrem k předmětné přístavbě byly sice situovány dveře a okno žalobce, ovšem mezi zahrádkářskými chatami bylo umístěno oplocení o výšce cca 2 m z kulatiny a okno žalobce je umístěno nad předmětnou přístavbou, a nedochází tedy k omezení stávajícího výhledu.

Z výše uvedených důvodů navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Stavební úřad vydal dne 16. 5. 2014 pod č. j. OVÚP-19825/2013/Vo rozhodnutí, kterým rozhodl o dodatečném povolení stavby. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že umístění stavby vyhovuje obecným požadavkům na výstavbu stanoveným Vyhláškou. Umístěním předmětné přístavby zahrádkářské chaty nedojde ke zmenšení vzájemných odstupových vzdáleností ve vztahu k okolním stavbám pro rodinnou rekreaci. Mezi stávající zahrádkářskou chatou č. ev. postavenou na pozemku parc. č. st. a nejbližší postavenou krytou terasou náležející k sousední chatě č. ev. na pozemku parc. č. st. , je vzájemná odstupová vzdálenost 4,74 m. Předmětná přístavba je situována v odstupové vzdálenosti 4,89 m, tj. o 15 cm dále než je stávající chata. Dále uvedl, že podle ustanovení § 25 odst. 8 Vyhlášky se vzájemné odstupy a vzdálenosti staveb měří na nejkratší spojnici mezi vnějšími povrchy obvodových stěn, balkonů, lodžii, teras, dále od hranic pozemků a okraje vozovky pozemní komunikace. Projednávaná přístavba půdorysně rozšiřuje dosavadní stavbu zahrádkářské chaty č. ev. , a dojde tak k objemovým změnám stávající stavby pro rodinnou rekreaci. Navenek jde pořád o jednu stavbu pro rodinnou rekreaci, u které se nejkratší spojnice mezi ní a sousední stavbou pro rodinnou rekreaci nezmění. Současně je nutno konstatovat, že předmětná přístavba je situována dále než je nejkratší spojnice mezi stávajícími stavbami pro rodinnou rekreaci (přístavba se nepřibližuje k sousední chatě č. ev.), neboť přístavba je až ve vzdálenosti 4,89 m.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předmětná lokalita je převážně zastavěná s minimálními vzájemnými odstupy staveb. S přihlédnutím k této skutečnosti lze konstatovat, že odstup stavby stavebníků od stavby žalobce není výjimkou a z technického hlediska je stavba přípustná i podle ustanovení § 5 a § 25 Vyhlášky, tj. pro plochy rekreace a vzájemné odstupy staveb a již vydaného a vykonatelného rozhodnutí stavebního úřadu pod č. j. OVÚP-1223/06/Ja ze dne 18. 5. 2007, kterým byla stavebníkům povolena výjimka ze vzájemné odstupové 10 m vzdálenosti staveb pro rodinnou rekreaci na 4,79 m. Při posuzování dotčených ploch vycházel žalovaný ze současného a v místě obvyklého zastavění stávkami pro rodinnou rekreaci, které vytvářejí mezi sebou volný prostor v předmětné lokalitě, na jehož základě byla stavebníkům udělena stavebním úřadem výjimka z ustanovení § 25 odst. 3 Vyhlášky.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítl, že se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s odvolacími námitkami žalobce, které uvedl ve svém podání ze dne 3. 6. 2014 označeném jako odůvodnění odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Sedlčany, Odboru výstavby a územního plánování, ze dne 16. 5. 2014, č. j. OVÚP - 19825/2013/Vo. Tato námitka není důvodná. Soud předně konstatuje, že předmětný dokument se ve správním spise nenachází a rozhodnutí žalovaného se o něm rovněž nezmiňuje. Vzhledem k tomu vyzval soud žalobce, aby příslušný dokument předložil soudu současně s dokladem o jeho podání. K této výzvě následně žalobce zaslal požadovaný dokument (obsahově obdobný žalobě) a uvedl, že doklad o jeho podání již nemá k dispozici, nicméně se domnívá, že jelikož nebyl žalovaným vyzván k doplnění svého blanketního odvolání, lze usuzovat, že správní orgány jeho doplnění odvolání obdržely. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žalobce neprokázal, že by své podání skutečně doplnil – podání se ve správním spise nenachází a ani žalobce nepředložil doklad o jeho podání. Argumentaci žalobce, že na jeho dodání lze usuzovat z toho, že nebyl vyzván k doplnění blanketního odvolání, soud nepřisvědčil, jelikož je jednak v rozporu se správním spisem (v němž se daný dokument nenachází) a rovněž není v souladu s textem žalobcova blanketního odvolání. V tomto odvolání totiž žalobce sám uvedl, že je (po poradě se svým právním zástupcem) doplní dodatečně, bylo proto nadbytečné posílat mu výzvu k doplnění, jelikož nutnosti doplnit své odvolání si byl žalobce dle textu odvolání zjevně vědom. Soud tak shrnuje, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobce své blanketní odvolání doplnil a námitka, že se žalovaný s argumenty v tomto údajném doplnění odvolání nevypořádal, proto nemůže být důvodná.

Z dalších žalobních bodů vyplývá, že jádrem žalobní argumentace je zpochybnění rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 5. 2007, č. j. OVÚP-1223/06/Ja, kterým byla stavebníkům povolena výjimka ze vzájemné odstupové 10 m vzdálenosti staveb pro rodinnou rekreaci na 4,79 m a rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2007, č. j. 134918/2007/KUSK, jímž bylo výše uvedené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno. Soud úvodem konstatuje, že vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66, publikovaného pod č. 2908/2013 Sb. NSS, ze kterého plyne, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě,

ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V projednávané věci je to právě rozhodnutí žalovaného spolu s rozhodnutím stavebního úřadu o dodatečném povolení stavby, které jsou „navazujícím aktem“, ve smyslu výše uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu NSS. Z toho důvodu lze v tomto řízení přezkoumat rovněž zákonnost rozhodnutí, jímž byla udělena výjimka z obecných technických požadavků na výstavbu (dále jen „OTP“).

Žalobce předně namítl, že výjimku z OTP lze podle ustanovení § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, udělit pouze v jednotlivých odůvodněných případech, přičemž smyslem tohoto ustanovení dle žalobce je, aby byla výjimka povolována pouze v případech hodných zvláštního zřetele. Tato námitka není důvodná, jelikož ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona na projednávaný případ vůbec nedopadá. Řízení o výjimce z OTP bylo zahájeno žádostí stavebníků dne 20. 11. 2006, tedy ještě za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „zákon č. 50/1976 Sb.“), a proto bylo v souladu s ustanovením § 190 odst. 3 stavebního zákona vedeno ještě podle zákona č. 50/1976 Sb. Pro projednávanou věc je tak rozhodné nikoliv ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona, ale ustanovení § 138a odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., podle kterého *„Výjimky z obecných technických požadavků je možné povolit pouze z těch ustanovení prováděcích právních předpisů, z nichž povolování výjimek tyto předpisy výslovně umožňují a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby; řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky“*. Toto ustanovení však požadavek, aby byly výjimky udělovány toliko v „jednotlivých odůvodněných případech“ neobsahuje a ponechává otázku, zda výjimku (za splnění dalších podmínek v tomto ustanovení vyjmenovaných) udělit, či nikoliv, na správním uvážení stavebního úřadu. Na výše řečeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že důvodová zpráva k zákonu č. 83/1998 Sb. (kterým byl do zákona č. 50/1976 Sb. s účinností od 1. 7. 1998 vložen § 138a), uvádí, že se umožňuje udělit výjimku z OTP *„pro případy zvláštního zřetele hodné“*. Pokud by totiž zákonodárce měl v úmyslu striktně omezit udělování výjimek z OTP na případy hodné zvláštního zřetele, nic mu nebránilo vtělit toto kritérium přímo do textu předmětného ustanovení. Nicméně tak neučinil, a proto tak nemůže učinit ani soud – bylo by v rozporu se zásadou, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ukládat žadateli o výjimku z OTP povinnost prokázat důvody hodné zvláštního zřetele pouze na základě důvodové zprávy bez jakékoliv opory v samém textu zákona. Soud tak ve shodě s rozsudkem NSS ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Ads 139/2015-37, podle kterého *„někdy soudu prostě nezbyvá, než vyložit zákon zcela v souladu s jeho doslovným zněním“*, shrnuje, že v projednávaném řízení zákon udělení výjimky z OTP toliko v „jednotlivých odůvodněných případech“ nebo v „případech hodných zvláštního zřetele“ nepožadoval, a proto nebylo povinností správních orgánů zabývat se tím, zda stavebníci mají pro svou žádost nějaké závažné důvody.

Žalobce dále namítl, že se správní orgány nezabývaly otázkou, zda řešením podle povolené výjimky bylo dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Tato námitka je důvodná. Podle ustanovení § 138a, části věty za středníkem, zákona č. 50/1976 Sb. *„řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými technickými požadavky“*. Obdobné ustanovení obsahuje i § 169 odst. 2 věta druhá stavebního zákona. Soud konstatuje, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 5. 2007, č. j. OVÚP-1223/06/Ja,

obsahuje toliko lakonické konstatování, že řešením podle povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného OTP a že rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2007, č. j. 134918/2007/KUSK, jímž bylo výše uvedené rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno, se této otázce nevěnuje vůbec. Vzhledem k tomu jsou obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatečné odůvodnění, jelikož z nich žádným způsobem nelze zjistit, proč správní orgány dospěly k závěru, že řešením podle povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného OTP. Výše uvedená vada pak nebyla napravena ani dodatečným povolením stavby, ani napadeným rozhodnutím, jelikož tato rozhodnutí se otázkou souladu povolené výjimky s účelem sledovaným OTP rovněž nezabývají.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla podána důvodně, postupoval soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. a napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení pak bude na žalovaném, aby věc znovu projednal v souladu se závěry soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pouze na okraj věci soud dodává, že shledává nepřípadnou argumentaci správních orgánů v otázce odstupových vzdáleností. Je sice pravdou, že nejmenší odstupová vzdálenost mezi chatou žalobce a chatou stavebníků je o několik centimetrů menší než mezi chatou žalobce a dodatečně povolovanou stavbou, nicméně soud zcela souhlasí se žalobcem, že tyto údaje nelze rozumně srovnávat, jelikož původní chata stavebníků neležela proti chatě žalobce (a tudíž nezasahovala přímo do výhledu žalobce a nemohla mít takové dopady na světelné podmínky na pozemku žalobce). V dalším řízení tak bude nutné rovněž zohlednit reálný vliv stavby na pozemky žalobce a neomezit se pouze na mechanické porovnání odstupových vzdáleností.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, přiznal soud náhradu nákladů řízení v celkové částce 15.342,- Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 9.300,- Kč za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a sepsání dalšího vyjádření k výzvě soudu – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], ze tří paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, vše zvýšeno o částku 2142,- Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek a z částky 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podání žaloby.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2016

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová